

ROSA MARINA.

DOOR

MELATI VAN JAVA.

XX.

Nog vóór de vigelante aan het station was gekomen, brak de zon op Rose Marie's gelaat door de wolken heen. Zij was zoo gelukkig, zoo vroolijk, zoo licht van harte, zoo vol hoop; zij zag den dokter aan met stralende oogen en deed hem honderden vragen.

Hij sloeg haar gade met zekere aandoening, een weemoedige vreugde of liever een weinig angstig medelijden, maar zij gaf er zich geen reken-schap van.

„O dokter, als u wist hoe wanhopend ik was. U kwam als redder in den nood. Ik vertrouw mij aan niemand zoo gaarne toe als aan u. En waar is Frank? Komt hij ook in Duinwijk? Of blijf ik er alleen bij u?”

„Je blijft er, vrouwtje, tot hij verstandiger is geworden en je op prijs weet te stellen.”

„Mij op prijs stellen!” en daar verduisterde de zon en een wolkje kwam aanzetten, „waarom zou hij mij op prijs stellen? Ik ben niets voor hem waard dan als model en het zal nooit anders worden, dat weet ik heel goed. 't Spijt hem, dat ik zijn vrouw ben . . . .”

„Kom, kom, kom! Praat zoo niet! Je weet jezelf zoo goed op prijs te houden, dat heb je wel getoond. En de tijd zal komen, dat je man je ook zal leeren waardeeren.”

De wolk werd dreigender.

„Dokter,” zeide zij en vouwde haar handen, „heb ik verkeerd gedaan? Maar ik kon niemand om raad vragen. Ik heb zoo dikwijls gedacht aan u, zoo dikwijls u willen schrijven of bezoeken, maar . . . . maar ik durfde niet.”

„Waarom dacht je dan aan mij?”

Een allerliefst blosje bedekte haar gelaat.

„Ik weet het niet, omdat . . . . omdat u de eenige man is, die mij ver-trouwen gaf. U is zoo heel anders als mijn stiefvader en zelfs als . . . . als Frank. U weet wat u wil, en waarom u 't wil.”

De dokter lachte.

„Wel, wel! Doe je zoo aan karakterstudie? En het andere dan, waarom durfde je niet?”

„Frank zei, dat u zoo tegen zijn huwelijk was.”

„Dat is waar, maar niet omdat hij jou nam, alleen omdat ik wist, welke reden hij had je te trouwen.”

„U wist dat?”